

Arrest

nr. 57 099 van 1 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 16 november 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 18 november 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Konthakarankulam, Sri Lanka. Ten gevolge van bombardementen diende u in 1997, samen met uw echtgenoot en twee kinderen, uw dorp te verlaten. Uw gezin verhuisde naar Kumankulam, Vavuniya. In augustus 2002 zou uw toen 17-jarige zoon op weg van school naar huis zijn aangesproken door, volgens uw vermoedens, leden van de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE). Twee opeenvolgende dagen kwamen zij samen met uw

zoon mee naar huis waar ze ongeveer 10 minuten met hem praatten in de voortuin. De derde dag zou u zoon niet meer zijn thuis gekomen. U ging overal op zoek naar uw zoon, tevergeefs. In 2003 verhuisde uw echtgenoot naar Thuwaraneri, zijn dorp van afkomst in Vannigebied. Daar kon hij als landbouwer werken op zijn eigen gronden. U bleef samen met uw dochter in Kumankulam wonen, waar uw dochter naar school ging. Op 12 mei 2009, een week voor het einde van de oorlog, raakte uw echtgenoot gewond bij een mortieraanval. Hij werd door de militairen overgebracht naar het vluchtelingenkamp Ramanathan. Op 10 oktober 2009 kwamen militairen samen met gewapende Tamils naar uw woning in Kumankulam. Ze wilden weten waar uw zoon was. U huilde en schreeuwde waardoor de militairen weg gingen maar ze zeiden dat ze zouden terug komen. Dat was het geval, vijf dagen later. Opnieuw stelden ze vragen over waar uw zoon was. Ze dreigden ermee u te doden als u niet de waarheid zou vertellen. Al huilend zei u dat uw zoon sinds 2002 verdwenen was en dat u sindsdien geen contact meer met hem hebt gehad. Ze gingen weg maar kwamen vijf dagen later opnieuw naar uw woning. Deze keer dreigden ze ermee uw dochter mee te nemen als u hen niet zou zeggen waar uw zoon was. Uw dochter en u huilden en smeekten de militairen om weg te gaan, wat ze dan ook deden. Na de derde bedreiging besloot u iets te ondernemen om uw dochter in veiligheid te brengen. U vertelde uw oudere broer wat er was gebeurd en zei hem dat u niet langer met uw dochter in uw woning wilde blijven. Uw broer regelde voor u een reisagent zodat u naar het buitenland kon vluchten. Op 13 november 2009 namen u en uw dochter 's avonds de trein van Vavuniya naar Colombo, waar jullie de volgende morgen aankwamen. Nog diezelfde dag vertrokken jullie samen met een smokkelaar die voor paspoorten had gezorgd met het vliegtuig richting België. Op 16 november 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. In december 2009 werd uw echtgenoot vrijgelaten uit het kamp. Hij woont sindsdien bij een neef in Pampaimadu, Vavuniya. Sedert zijn vrijlating hebt u ongeveer één keer per maand contact met uw echtgenoot. Uw broer Rasalingam Gnanasekarampillai (O.V. 6.383.625) en uw schoonzus Naguleswary Sithamparapillai (O.V. 6.383.625) verblijven samen met hun twee kinderen sinds 2 februari 2009 in België. Op 17 april 2009 werd hen het vluchtelingenstatuut toegekend. Ter staving van uw identiteit en/of asielse status legde u volgende documenten neer: de nationale identiteitskaart van uzelf en die van uw dochter, een vroegere tijdelijke identiteitskaart van uw dochter, een gecertificeerde kopie van de geboorteakte van uzelf en die van uw dochter, een fax van de geboorteakte van uw echtgenoot en die van uw zoon, een gecertificeerde kopie van uw huwelijksakte, de akte van uw landeigendom, een bewijs van betaling van grondbelasting, diverse verzekeringspapieren met een bewijs van betaling, elektriciteitsrekeningen, een schoolattest van uw dochter, de studiebeurs van uw dochter en een bankrekening van uw dochter.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst slaagde u er niet in elementen aan te brengen die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan overtuigen dat uw zoon sedert augustus 2002 lid zou zijn van de LTTE. Volgens uw verklaringen zou uw zoon voor zover u weet nooit belangstelling hebben getoond voor de Tamil Tijgers. Toen hij de twee dagen voor zijn verdwijning op weg van school naar huis en in uw voortuin sprak met enkele voor u onbekenden, zou uw zoon u hebben verteld dat dit schoolvrienden waren. Het was pas na zijn verdwijning dat u het vermoeden kreeg dat het Tamil Tijgers waren die contact hadden gezocht met uw zoon (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Wanneer u werd gevraagd hoe u wist dat het Tamil Tijgers waren die met uw zoon praatten, stelde u dat er in dezelfde periode nog vier andere kinderen naar de Tamil Tijgers gingen (zie gehoorverslag CGVS p. 6). U hebt dus louter een vermoeden maar geen bewijs dat uw zoon werd benaderd door de LTTE. Gesteld dat uw zoon inderdaad zou zijn toegetreten tot de LTTE, legt u verder geen duidelijke verklaringen af over zijn al dan niet vrijwillige toetreding. Enerzijds verklaarde u eerst dat uw zoon **onder dwang** werd meegenomen door de LTTE (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Anderzijds antwoordde u bevestigend op de vraag of uw zoon **vrijwillig** is toegetreten tot de Tamil Tijgers (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Wat er ook van zij, opmerkelijk is dat uw zoon u helemaal niets vertelde over de benadering door de LTTE. Indien hij onder druk werd gezet om toe te treden tot de LTTE is het merkwaardig dat hij u over deze dwang niets heeft gezegd. Langs de andere kant is het, in het geval van vrijwillige toetreding tot de LTTE, ook vreemd dat hij u niet zou hebben ingelicht over zijn plannen.

Ten tweede bent u er niet in geslaagd om enig document voor te leggen als begin van bewijs dat u actief op zoek bent gegaan naar uw zoon nadat hij was verdwenen. Zo verklaarde u dat u in Vavuniya, leger gecontroleerd gebied, niet op zoek kon gaan omdat u bang was voor de gevolgen van de militairen. Daarom zocht uw echtgenoot in de Vanni, Tamil gebied. Hiervan kunt u echter geen enkel

bewijs voorleggen (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Wanneer u werd gevraagd of u na het einde van de oorlog nog op zoek bent gegaan naar uw zoon, verklaart u zijn naam, tevergeefs, te hebben gezocht bij gemeentehuizen in lijsten met namen van mensen die in een kamp zaten (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Nochtans bestaan er sinds het einde van de oorlog nog andere mogelijkheden om vermiste familieleden te zoeken zoals een navraag bij het Rode Kruis. Aangezien u dit niet vermeldt op de vraag welke pogingen u na de oorlog heeft ondernomen om uw zoon terug te vinden, kan er worden getwijfeld aan de verdwijning van uw zoon. Er kan immers worden verwacht dat u al het mogelijke zou doen om uw zoon, die aan de basis zou liggen van uw ingeroepen problemen, terug te vinden.

Ten derde is het weinig aannemelijk dat het leger tussen de oorlog nooit op zoek is gegaan naar uw zoon en dan vijf maanden na het einde van de oorlog u plots begint lastig te vallen. U verklaart dit door te stellen dat het leger daarvoor niets over de activiteiten van uw zoon wist. Het was pas nadat de oorlog gedaan was, toen er leden van de Karuna groep in Vavuniya kwamen wonen, dat het leger hiervan op de hoogte kwam. Wanneer u werd gevraagd hoe de leden van de Karuna groep wisten dat uw zoon lid zou zijn van "LTTE" kon u daarop geen antwoord geven (zie gehoorverslag CGVS p. 11). U kon enkel zeggen dat de leden van de Karuna groep voordien in Vannigebied woonden, dat ze na de oorlog in uw gebied kwamen wonen en dat ze de militairen hielpen (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Hoe dan ook uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat Karuna reeds voor het einde van de oorlog het leger hielp en aldus het leger voor het beëindigen van de oorlog op de hoogte kon worden gebracht van de activiteiten van uw zoon.

Ten vierde kunnen er vraagtekens worden geplaatst bij de ernst van uw vrees voor de bedreigingen door het leger. Zo vertrok u pas op 13 november uit Vavuniya, meer dan drie weken nadat het leger u voor het laatst bedreigde. Aangezien het leger u bij eerdere bedreigingen al na vijf dagen opnieuw opzocht, zou het logisch zijn dat u in het geval van een ernstige vrees reeds onmiddellijk na de laatste bedreiging zou zijn gevlucht uit Vavuniya. Dat u dit niet deed en nog ruim drie weken in de buurt bleef, dient uw ingeroepen vrees te relativeren.

Ten vijfde kan er worden opgemerkt dat uw echtgenoot, momenteel wonende te Vavuniya, geen enkel probleem heeft en nooit is lastig gevallen door het leger. U verklaart dit door te stellen dat hij onbekend is voor de militairen omdat hij in Vanni gebied woonde en slechts één of twee keer per jaar naar zijn gezin in Vavuniya kwam (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Doordat uw echtgenoot elders woonde, zou er geen connectie zijn tussen hem en zijn zoon en zou hij hierdoor niet worden verdacht door de militairen. Nochtans heeft uw zoon tot aan zijn verdwijning altijd bij beide ouders gewoond. Zijn vader is pas in 2003, een jaar na de verdwijning van uw zoon, verhuisd naar de Vanni. De uitleg waarom uw echtgenoot niet door de Srilankaanse autoriteiten wordt geïdentificeerd, kan dan ook niet overtuigen, temeer het eindoffensief van het Srilankaans leger in de Vanni plaatsvond en uw zoon dan ook waarschijnlijk in de Vanni was geïdentificeerd. Verder is het ook wel eigenaardig dat de leden van Karuna die eerder in de Vanni en nu, na het beëindigen van het conflict, in Vavuniya woonden wel op de hoogte zouden zijn van de activiteiten van uw zoon en niets wisten over het verblijf van uw echtgenoot in de Vanni.

Ten zesde legde u nog enkele merkwaardige verklaringen op in verband met uw vlucht naar België. Zo verklaarde u ten eerste dat u niet zelf kon beslissen naar welk land u zou gaan. Het was de smokkelaar die u adviseerde om naar België te komen en u hier naartoe bracht (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Toevallig had u in België al een broer die hier een half jaar voordat u Sri Lanka hebt verlaten, werd erkend als vluchteling. Echter, toen u gevraagd werd of u voor uw komst naar België hier al iemand kende, antwoordde u negatief (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Verder dient te worden opgemerkt dat u verklaarde het paspoort waarmee u reisde nooit zelf in handen te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u met een rood paspoort te zijn gereisd terwijl uw smokkelaar reisde met een blauw paspoort (zie verklaring DVZ p. 3). Het is dan ook, gezien de verschillende kleur, verbazend dat uw dochter en u, zoals u later verklaarde op het CGVS, zouden reizen als vrouw en kind van de smokkelaar zodat u zelf niets hoefde te doen (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Rekening houdend met de scherpe paspoortcontroles op de luchthavens is het dan ook weinig geloofwaardig dat de smokkelaar uw dochter en u als zijn gezin voorbij de controle kreeg met een paspoort van een andere kleur zonder dat hierover vragen werden gesteld.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden

te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De nationale identiteitskaart van uzelf en van uw dochter, de geboorteaktes van uzelf, uw echtgenoot, uw zoon en uw dochter en uw huwelijksakte bevestigen louter jullie identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Uw akte van landeigendom, betaalde belasting op grond, verzekeringspapieren, elektriciteitsfacturen, een schoolattest van uw dochter en de studiebeurs en bankrekening van uw dochter bevestigen daarnaast uw recent vertrek uit het noorden van Sri Lanka. Ook dit werd niet in twijfel getrokken. Geen enkel van de door u neergelegde documenten kunnen echter uw asielrelaas staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept als "ENIG MIDDEL" een "Schending van artikel 1 Conventie van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet; Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet" en "Schending van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur" in.

2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster legde haar identiteitskaart en haar geboorteakte neer, alsook haar huwelijksakte, twee identiteitskaarten van haar dochter, de geboorteaktes van haar echtgenoot en haar kinderen en allerhande administratieve documenten inzake landeigendommen, belastingen, verzekeringen,

electriciteitsfacturen, bankrekeningen en de studies van haar dochter. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters identiteit en afkomst uit het noorden van Sri Lanka niet wordt betwist.

3.2. Verzoekster legt echter geen paspoort neer en staft evenmin haar reisweg, terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoekster heeft niet de minste kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het vals paspoort waarmee ze reisde. Aan de loutere bewering dat de smokkelaar de paspoorten steeds bij zich hield en zelf voorlegde aan de douane en doorging *“als zijnde zijn vrouw en kind”*; *“Zo moesten we niks zeggen bij de controle”* (gehoorverslag CGVS, p. 10), kan geen geloof worden gehecht nu verzoekster dit niet nauwgezet toelicht. Bovendien is het een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden illegale reisweg. Verzoekster toont evenmin aan wanneer zij haar land verliet.

3.3. Verzoekster brengt geen objectieve gegevens aan inzake het voorgehouden asielrelaas en haar verklaringen kunnen evenmin overtuigen. Voor zover verzoekster haar land van herkomst is ontvlucht omdat zij er vervolgd werd omwille van de activiteiten van haar zoon voor de LTTE, dient zij dit aannemelijk te maken. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Van een kandidaat-vluchteling mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoekster de activiteiten van haar zoon niet minimaal kon toelichten, incoherente verklaringen aflegde over zijn al dan niet gedwongen toetreding tot de LTTE en zelfs niet met zekerheid weet of haar zoon überhaupt wel voor de LTTE actief was. Indien, zoals verzoekster stelt *“Dit gebeurde immers systematisch in haar omgeving. Bovendien werd dit bevestigd toen het leger bij haar binnenviel. Voor verzoekster was dit terecht voldoende om te weten dat haar zoon zich had aangesloten bij de LTTE (...)”*, dan kan slechts bijkomend verwacht worden dat verzoekster overlegde met andere families uit haar omgeving en op het CGVS verslag gaf van hun reacties en acties om hun familieleden vrij te krijgen, temeer nu haar zoon nooit interesse had getoond voor de LTTE. Verzoeksters verklaringen blijven louter hypothetisch.

3.4. Verzoeksters bewering dat zij thans *“wel degelijk haar zoon gezocht”* heeft is strijdig met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal dat zij zelf nooit actief naar haar zoon gezocht heeft omdat *“In het gebied waar wij woonden want we waren bang voor de gevolgen van de militairen en de pro-tamil militairen”* en dat enkel haar man *“in Vanni gebied”* naar hun zoon heeft gezocht (gehoorverslag CGVS, p. 5-7). Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat, ook al werd door militairen navraag gedaan naar haar zoon, ze niet de minste inspanning deed om informatie over haar zoon te verkrijgen die 7 jaar vermist was terwijl de oorlog bij haar vertrek al voorbij was en verzoekster zelf nooit in verdenking kwam. Verzoekster heeft evenmin een aannemelijke verklaring waarom ze in Sri Lanka nooit de hulp inriep van een NGO, zoals het Rode Kruis om haar zoon terug te vinden. Een dergelijke onverschilligheid doet fundamenteel afbreuk aan de waarachtigheid van haar asielrelaas.

3.5. Verzoekster meent dat het niet uitzonderlijk is *“dat het leger pas na afloop van de oorlog verzoekster lastig valt”* en argumenteert *“Het leger verscherpte na het officiële einde van de oorlog de repressie van Tamils die banden zouden gehad hebben met LTTE. Op dat moment kon het leger zich daarop concentreren en hadden ze bovendien, dankzij de overwinning, een duidelijk mandaat”*, wat opnieuw strijdig is met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal waar zij beweerde dat haar zoon nooit eerder werd vervolgd omdat *“Blijkbaar wisten ze tijdens de oorlog niets over de activiteiten van mijn zoon”* (gehoorverslag CGVS, p.11). Hoe dan ook, indien verzoekster er terecht op wijst dat het einde van de oorlog met de overwinning van de Sri Lankaanse autoriteiten niet betekent dat zij hun strijd tegen de LTTE staakten, verduidelijkt zij niet waarom haar zoon, die jarenlang spoorloos was, plots wordt

vervolgd, noch waarom hij thuis wordt gezocht en nog minder waarom zijzelf en haar gezin toen geïsoleerd werden. Met betrekking tot *“het feit dat verzoekster niet onmiddellijk zou zijn vertrokken na de bedreigingen door het leger”* argumenteert verzoekster dat zij *“heeft zich de enkele dagen tussen de laatste inval van het leger en haar vertrek verborgen in de woning van ene vriend.”* Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster enerzijds verklaarde *“In oktober 2009 kwamen ze in totaal 3 keer. Op 10.10, op 15.10 en op 20.10”* (vragenlijst p.2) en anderzijds dat zij op 13 november 2009 vluchtte vanuit Vavuniya naar België (gehoorverslag CGVS, p.10). Dat verzoekster reeds enkele dagen na de laatste inval van militairen Vavuniya ontvluchtte kan dan ook geenszins overtuigen nu het ontegensprekelijk een periode van ruim drie weken betrof. Aldus blijft de bestreden beslissing ook op dit punt overeind.

3.6. De mogelijke band tussen vader en/of moeder en zoon kan bezwaarlijk het Sri Lankaanse leger verhinderen om alle mogelijke inlichtingen in te winnen indien ze werkelijk een jonge strijder van het LTTE zoeken. De geloofwaardigheid van verzoeksters vrees wordt dan ook verder onderuitgehaald door de vaststelling dat verzoeksters echtgenoot, in tegenstelling tot verzoekster, niet geïsoleerd werd door de autoriteiten omwille van het activisme van zijn zoon voor het LTTE. Integendeel verzoeksters echtgenoot werd in mei 2009 voor verzorging overgebracht naar een ontheemdenkamp toen hij in de oorlog toevallig door een mortier werd gewond. Dat haar echtgenoot door het Srilankaanse leger, dat in diezelfde periode verzoekster belaagde, nooit benaderd noch geconfronteerd werd met de activiteiten van zijn zoon, kan er slechts op wijzen dat de familie niet verdacht wordt door het leger. Dit klemt te meer nu verzoekster woonde in een zone gecontroleerd door het leger en haar echtgenoot wel verbleef in een destijds door het LTTE-gecontroleerd gebied. Hoe dan ook al zouden de Sri Lankaanse autoriteiten navraag hebben gedaan naar verzoeksters zoon dan nog toont ze niet aan hiervoor naar Europa te moeten vluchten. Immers verzoeksters echtgenoot is gebleven en heeft nooit problemen gekend en leeft vrij in zijn land. De oorlog is intussen al jaren voorbij en het gewone leven herneemt. Verder kan in casu nog verwezen worden naar het feit dat verzoeksters jongere zus bij de autoriteiten nog herhaaldelijk documenten kon opvragen en deze probleemloos verkreeg (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Dat ze overigens ook de geboortakte van haar zoon verkreeg niettemin hij gezocht en vervolgd zou worden, wijst er bijkomend op dat haar familie niet in de specifieke negatieve aandacht staat van de autoriteiten. Dat verzoekster en haar dochter daarentegen wel vervolgd zouden worden kan dan ook niet overtuigen. Verzoekster herhaalt voorts haar eerdere verklaringen. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.7. Verzoekster wijst voorts uitgebreid op algemene berichtgeving van *“UNHCR”, “HUMAN RIGHTS WATCH”, de “INTERNATIONAL COMMISSION OF JURISTS” en “AMNESTY INTERNATIONAL”* aangaande de *“Veiligheidssituatie in Sri Lanka”, de “systematische vervolging van Tamils in Sri Lanka, of de vervolging van (vermeende) opposanten”* en de *“Mogelijkheid tot intern vluchtalternatief”* en besluit dat *“De situatie is voor Tamils, omwille van hun etnische afkomst te gevaarlijk in Sri Lanka. Tamils dienen geen individuele vrees of vervolging aan te tonen, aangezien hun positie als etnische Tamil hen reeds voldoende in gevaar brengt. UNHCR dringt er dan ook op aan om etnische Tamils de bescherming van het asielstatuut toe te kennen omwille van de ernstige vrees die ze allen hebben voor vervolging omwille van hun ras. Verzoekster heeft bovendien het profiel van een Tamil die een verhoogd risico loopt op vervolging. Haar zoon had banden met de LTTE waardoor ook zij ermee in verband wordt gebracht.”*

3.7.1. De door verzoekster aangehaalde informatie doet geen afbreuk aan de recentere informatie van het CGVS die werd toegevoegd aan het administratief dossier, met name de *“UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES FOR ASSESSING INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM SRI LANKA”* van *“5 July 2010”* waarin wordt gesteld dat gelet op het einde van de burgeroorlog en de sterk verbeterde algemene situatie in Sri Lanka, niet alle Tamils uit het noorden nog nood hebben aan internationale bescherming, maar enkel Tamils met een bepaald profiel, te weten personen die verdacht worden banden te onderhouden met het LTTE, journalisten, *“Civil Society”*- of *“Human Rights”*-activisten, vrouwen en kinderen met een bepaald profiel en dat derhalve elk dossier individueel dient te worden onderzocht. Verzoekster toont niet aan over dergelijk profiel te beschikken. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster geen LTTE-profiel heeft en dit ook niet beweert nu haar autoriteiten haar en haar echtgenoot dit niet aanwreven en -in zoverre geloofwaardig, quod non- enkel haar zoon zou geïsoleerd

zijn. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat zij louter omwille van haar tamil-etnie nood heeft aan internationale bescherming.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en verwijst in dit verband integraal naar haar argumentatie aangaande de vluchtelingenstatus die hij "*hier als hernomen wenst te zien*".

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK